

VZW KINDERWENS VAN SHANTI VAN GENECHTEN BLAAST 10 KAARSJES UIT

«Ik kreeg een nieuw leven. Dus wilde ik iets terugdoen»

Shanti Van Genechten (38), zelf een adoptiekind uit India, richtte tien jaar geleden de vzw Kinderwens op. Foto PN

«Niet evident», noemt Shanti Van Genechten (38) haar leven. Ze heeft een andere huidskleur, is een adoptiekind en verloor haar job na ziekte. Haar kwetsbaarheid werd haar kracht. Ze richtte een expertisecentrum op voor koppels die ongewild kinderloos zijn, zoals haar Vlaamse ouders destijds. Vandaag bestaat vzw Kinderwens tien jaar. «Ik wilde iets moois terugdoen voor mijn tweede leven hier.» • FIEN TONDELEIR •

In 2016 opent toenmalig Vlaams minister van Welzijn Jo Vandeurzen (CD&V) het eerste Kinderwenshuis in Vlaanderen. Het wordt een plek waar koppels die in een adoptieprocedure zitten, zwangerschapsverlies meemaken of moeilijkheden hebben om zwanger te raken, begeleiding krijgen. Intussen telt elke provincie zo'n huis, sommige zelfs twee of drie. De vzw is actief in Wallonië en Nederland, er zijn — sinds kort — Kinderwenssteams en vruchtbaarheidscentra, zorginstanties en experts zoals fertilititeitsarts Petra De Sutter (UZ Gent) steunen van meet af het project. 2020 is een feestelijk jaar, want Kinderwens — voluit: Kinderwens Expertisecentrum (K-E-N) — bestaat tien jaar.

Welgestelde moeder

Oprichtster Shanti Van Genechten uit Diest stelt voor te poseren met een pastelkleurige verjaardagskaart, met daarop tien kaarsjes. De lekkernij is gemaakt door één van de ambassadrices van de vzw, die een 'roze taartenwinkel' uitbaat. «Het toeval wil dat ik ook net een roze jurkje aan heb», lacht Shanti. Rooskleurig is de opstart van haar vzw, die ook professor Lode Godderis (KU Leuven) mee begeleidt, nochtans niet geweest — «veel mensen noemden het een luchtbel». Noch haar leven. Shanti werd geboren in een weeshuis tussen de palmbomen, in Mumbai, India. «Ik heb vroeger altijd gedacht dat ik een arm kind was, uit de goot geplukt. Mijn biologische moeder bleek uiteindelijk uit een welgestelde katholieke familie te komen, maar

omdat ze ongehuwd zwanger werd, heeft ze me moeten afstaan. Ik was zes maanden bij haar, nadien bleef ik alleen achter in het weeshuis. Daar heb ik leren te vechten voor mijn plaats, denk ik. Toen ik er later terugging, vertelden de zusters dat ik een goedlachs kind was, maar ook hard kon huilen. Dat moest wel, om op te vallen. Er waren zoveel baby's en zo weinig verzorgers.»

1 Vlaming op 7

Haar Vlaamse adoptieouders hebben de link met haar geboorteland altijd erg levendig gehouden, ook al hoefde Shanti zelf niets te weten over haar oude leventje. «Ik ben één keer teruggegaan naar India en heb er hele dagen lopen huilen. Ik kon zeer open praten met mijn moeder en vader. Ze hadden ook ooit de wens om kinderen te krijgen, maar dat lukte niet. Hun verdriet hebben ze alleen moeten verwerken. Ik vond het zo bizar dat er 30 jaar later nog altijd geen degelijke psychosociale ondersteuning was voor zulke koppels, dat het nog in een taboesfeer hing. Er was duidelijk niet veel veranderd. Vergeet niet dat één Vlaming op de zeven aan ongewilde kinderloosheid lijdt. In de ziekenhuizen doen ze dan wel hun uiterste best, ik vond aanvullende eerstelijnszorg toch broodnodig, zo bleek ook uit onderzoek.»

De vzw kwam er niet onmiddellijk. Shanti studeerde voor vroedvrouw, haar droomjob, maar ook dat werd knokken. «Mijn hoofd zat soms vol muizenissen en ik had het best moeilijk met baby's die in de

In het weeshuis heb ik leren vechten voor mijn plaats, denk ik. Volgens zusters was ik een goedlachs kind, maar kon ik ook hard huilen. Dat moest wel, om op te vallen

Als vroedvrouw had ik het best moeilijk met baby's die in de couveuse lagen, gescheiden van hun mama. Ik dacht terug aan mijn eigen verleden. Er was weinig ruimte om daarover te praten

couveuse lagen, gescheiden van hun mama. Ik dacht terug aan het verleden. Er was ook weinig ruimte om daarover te spreken. Noodgedwongen leerde ik de knop om te draaien.» In 2003 haalde ze haar diploma en kon ze onmiddellijk aan de slag in het UZ Leuven, maar in 2009 werd ze ziek: Shanti kreeg huid- en longproblemen door de producten die ze gebruikte in het ziekenhuis. Ze wilde zo graag een aangepaste job, maar werd uiteindelijk ontslagen. «Ik was 30 en daar zat ik dan, ziek thuis.»

Probleemkinderen

«Ik heb als jonge vrouw vaak het gevoel gehad dat ik me harder moest bewijzen, door mijn huidskleur en adoptieverleden», zegt ze. «Ze keken heel vaak verbaasd als ik vloeiend Nederlands bleek te kunnen spreken. Een opleidingshoofd noemde alle adoptiekinderen 'probleemkinderen'. Zou mijn parcours makkelijker gelopen zijn als ik blank was geweest? Ik vraag het me soms af. Ook in het ziekenhuis maakte ik racisme mee. Zo vroeg een blanke vrouw me of ik haar op een andere kamer wilde leggen want 'naast die zwarte' wilde ze niet verzorgd worden. Mijn huidskleur had ze over het hoofd gezien. Het was confronterend, maar inmiddels heb ik verder leren te kijken.» Shanti deed uiteindelijk onderzoek naar de impact van stress op fertiliteit bij mannen én vrouwen, reed België rond voor consultaties en ging met een kleine overheidssubsidie van start. Vandaag heeft ze een professioneel team om haar heen. «Ik moet vaak terugdenken aan de woorden van zuster Jeanne De Vos, met wie ik een paar keer sprak: 'Als je het samen doet, is niets onmogelijk'.» Meer info: www.kinderwens.org of in het boek 'Als je kinderwens onvervuld blijft'.

Kinderen spelen steeds minder buiten

Kinderen spelen steeds minder buiten. Dat blijkt uit een onderzoek van Kind & Samenleving. Die vzw trok nog vóór de coronacrisis naar zeven wijken om er te observeren hoeveel kinderen er spelen op straten en pleinen, op speelpleintjes en in parken. In 2008 deden de onderzoekers hetzelfde. Wat bleek: nu spelen 37% minder kinderen in hun woonomgeving. In de drie stedelijke wijken die bezocht werden, gaat het om een achteruitgang van 50% of meer. Meisjes spelen ook minder buiten dan jongens. In 2008 zagen de onderzoekers op 100 spelende kinderen 45 meisjes; in 2019 nog maar 37. Bij de leeftijdsgroep van 9 tot 11 jaar zijn er zelfs maar 27% meisjes. Sportzones zijn ook echt jongensplekken: amper 15% is daar een meisje.

Nu ook ronde, gevulde Lotus-speculoosjes

Sinds september vorig jaar bakken ze ook in de VS echte Lotus-speculoos en dat heeft de koekjesbakker uit het Oost-Vlaamse Lembeke misschien wel geïnspireerd om drie nieuwe varianten in de oven te steken. Het eeuwenoude rechthoekige speculoosje krijgt nu ook een ronde variant, zoals het zwarte Amerikaanse Oreo-koekje dat intussen ook al honderd jaar oud is. De 'Gevulde Lotus Speculoos' — meer franjes heeft een naam niet nodig — komt er in drie varianten: vanille-, speculoos- of chocoladecrème.

Rik Torfs
COLUMN

Identiteitskaart

« Op mijn identiteitskaart staat dat ik een man ben. Zonder enige trots leg ik me erbij neer. Om die vermelding heb ik alvast nooit gevraagd. In Nederland wordt het geslacht weldra niet meer aangegeven, in Duitsland is dat al zo. De maatregel komt mensen tegemoet die zich niet onduidelijk man of vrouw voelen. Alle begrip daarvoor. Overigens leeft in onze samenleving steeds sterker de gedachte dat het geslacht minder een kwestie is van objectieve kenmerken dan van keuze. Die kan wisselend zijn. Dus verdwijnt het onderscheid tussen de geslachten sowieso. Terwijl het toch ook weer elke dag belangrijker wordt. Een vrouw als lijsttrekker, een vrouw als premier: hoera! We beschouwen het als een overwinning. Ongeacht haar politieke ideeën, haar visie of haar daadkracht. Die komen na een tijdje onvermijdelijk aan het licht. Maar eerst en vooral is er het geslacht. En dat kan op zichzelf een succes of een afknapper zijn. Er is meer. Zonder mannen geen vrouwenquota. Dus ook hier blijft het geslacht superbelangrijk. En is de man nuttiger dan men bij een eerste aanblik zou vermoeden. In vele debatten is het geslacht bepalend. Zo kan een vrouw argumenteren dat abortus louter een kwestie van vrouwenrechten is. Maar ze mag ook vinden van niet. Een man kan dat nauwelijks nog zeggen met goed fatsoen. Een uitdrukking die trouwens helemaal terug is van weggeweest. In mijn kindertijd waren mensen voor fatsoen, daarna waren ze tegen, nu zijn ze weer voor. De eeuwige kringloop der dingen. Over vrouwen en mannen, of ze nu bestaan of niet, zou je veel kunnen zeggen. Maar ook weinig. In de algemene omgang kies ik eerder voor vriendelijke dan voor onvriendelijke mensen. Wordt het contact intiem, dan hecht ik, maar dat is hoogst persoonlijk, ook enig belang aan wat voorheen het geslacht was.